

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci žalobce: V.B., nar. „X“, bytem „X“, proti žalovanému: Ředitel Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, se sídlem Na Spravedlnosti 2516, 530 02 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ředitele Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 15.4.2014, č.j. KRŘŘ-165/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 7.1.2014, č.j. KRPU-1/2014, jímž byl podle ust. § 189 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v platném znění a dle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „zákon o služebním poměru“ a „zákon o přestupcích“), uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Tohoto jednání se žalobce dopustil úmyslnou schválností a jiným hrubým jednáním v době od 29.5.2012 do 10.8.2012 v Pardubicích a i jinde tím, že „zaslal na telefonní číslo „X“, majitelky poškozené

Mgr. H.R., nar. „X“, bytem „X“, se kterou měl do 11. prosince 2010 partnerský vztah, nejméně 268 zpráv, z nichž nejméně 37 bylo vulgárních, hrubých a vyhrožujících, přičemž např. 29. května 2012 mělo tento charakter 20 odeslaných zpráv a 10 jich bylo zasíláno v nočních hodinách, po jedné takové zprávě zaslal ve dnech 30. a 31. května 2012, 3. a 6. června 2012, další ve dnech 10., 23. a 30. června 2012 a 1. a 2. července 2012, ve kterých vyhrožoval jinou újmou na zdraví její osobě, hrubě ji urážel apod. (např. „vymelu te jako poslední lezební matraci“, „seru na tebe, seru na služební zákon, seru na celou ČR!, konej soudce“, „nikdy v životě jsem nesnase a nebudu snaset matrace, a kurvam, jak je o mne známo, tak tem rovnou podlamuju zidli“, „vymelu te jako posledního hajzla, povl, konej!!!“, „drzka, hnuska Pnlska vykurvena, prolhana, a hanka nejvyšší soudce vseho“, „jsi nejvyšší hovno“, „ses poslední hovno a zumpa“ apod.), vše z důvodu sporu o styk s nezletilým společným synem F.B. a jeho výchovu, čímž vytrvale kontaktoval a pronásledoval shora jmenovanou poškozenou pomocí zasíláním velkého množství obtěžujících SMS zpráv, kdy řada jich byla zejména vulgárních a hrubých“. Za toto jednání byl uložen žalobci kázeňský trest dle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru spočívající ve snížení základního tarifu o 5 % na dobu 1 měsíce. Žalobce následujících žalobních bodech uplatnil tyto námitky:

1. Žalovanému rozhodnutí předcházelo „vykonstruované a účelové trestní stíhání“ žalobce, které bylo podporou pro opatrovnícké řízení vedené u Okresního soudu v Pardubicích, kde se žalobce domáhal a „stále se domáhá“ styku se svým synem, naopak s jeho matkou, H.R., bylo a je vedeno toto řízení s cílem zákazu styku žalobce jako otce s jediným synem. Policejní orgán se nechal „nežádoucím způsobem ovlivnit“, zastrašit osobou „mé bývalé družky“. Žalobce v tomto žalobním bodu dále popsal celý vývoj případu, kdy byl Okresním soudem v Pardubicích uznán vinným ze spáchání přečinu nebezpečného pronásledování, přičemž celý případ byl postoupen žalovanému Krajským soudem v Hradci Králové – pobočkou v Pardubicích jeho usnesením ze dne 11.10.2013, č.j. 14To 204/2013-388, když soud konstatoval, že žalobce nenaplnil skutkovou podstatu tohoto přečinu. Následně byl žalobce rozhodnutím Územního odboru Policie ČR uznán vinným ze spáchání uvedeného přestupku, o jeho odvolání bylo rozhodnuto žalovaným rozhodnutím. Žalobce zdůraznil, že s jeho bývalou přítelkyní Mgr. H.R. se „zná celý svůj život“ a za celý život jí zaslal cca 7 tis. SMS zpráv, proto číslo 268 SMS je naprosto irelevantní, když se jednalo o vzájemnou komunikaci.
2. Po porovnání právní úpravy (§ 354 – nebezpečné pronásledování v trestním zákonu a § 49 odst. 1 písm. c/ - přestupek proti občanskému soužití dle přestupkového zákona) žalobce namítl, že pokud Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v uvedeném trestním usnesení vyloučil uvedený čin, jelikož nebyla naplněna objektivní ani subjektivní stránka žalovaného přečinu nebezpečného pronásledování, tak logicky nemohl žalobce naplnit objektivní ani subjektivní stránku zmíněného přestupku, neboť „z mé strany se vždy jednalo o nastolení řádného, fungujícího styku se synem. Akty z mé strany jako úmyslné schválnosti, hrubosti, vyhrožování újmou na zdraví naprosto vylučují. Naopak moje jednání bylo motivováno po subjektivní stránce, které charakterizují znaky fakultativní – účel, cíl, pohnutka vždy k odvrácení útoku H.R., zachování řádného styku se synem, a dohody s matkou“.

3. Žalobce namítl, že zasílání SMS zpráv H.R. nebylo jednostranným aktem vůči poškozené, nýbrž „vzájemnou komunikací“, když žalobce tímto naplnil nutnou obranu dle § 2 odst. 2 písm. a) přestupkového zákona. K tomu uvedl splnění podmínek nutné obrany, když útok H.R. narušoval společenské vztahy a zájmy – neoprávněné zasahování do soukromého a rodinného života žalobce se synem, útok přímo hrozil a později protiprávně trval celých 2,5 měsíce, kdy byl přerušen styk se synem, byla naplněna přiměřenost obrany. Poukázal na to, že SMS zprávy považované jako důkaz, nebyly nikde „úředně ověřeny“. Pokud byl žalobce žalovaným rozhodnutím nabádán k tomu, že mohl „svoji bývalou družku“ také oznámit „patříčným orgánům“, k tomu konstatoval, že vyznává určité zásady, a že ho zajímá, jak by se na toto díval jeho syn. Jednalo by se o udavačství – „bonzáctví kontraproduktivní s rodičovskou zodpovědností“.
4. Žalobce již za „tuto kauzu“ zaplatil zhruba cca 140.000 Kč, stanovení výše trestu považuje za „alibismus“.
5. Rozhodnutí žalovaného považuje za nesprávné, kdy skutkový stav věci je v rozporu s usnesením krajského soudu ze dne 11.9.2013, v rozporu se znaleckými posudky v řízení trestním a opatrovnickém. Uvedl, že byl „k činu dohnán“, chránil práva k zachování rodičovské zodpovědnosti, jeho jednání nebylo žádnou „úmyslnou schválností“, ale pouze nutnou obranou, při kterém došlo k jeho jednání z nedbalosti, v afektu uvedením několika „vulgárních výrazů“. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný se vyjádřil k jednotlivým žalobním bodům, když v nich uvedl polemiku s názory žalobce uvedenými v žalobních bodech a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Soud není povinen ani oprávněn za žalobce domýšlet, jakými konkrétními kroky mělo dojít k porušení žalobcem namítaných právních ustanovení, z jakých konkrétních důvodů pokládá žalobce žalované rozhodnutí za nesrozumitelné a neřádně odůvodněné, jaké zákonné

podmínky nebyly splněny pro prodloužení zajištění a jaké konkrétní skutečnosti svědčí o neoprávněném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu. V tomto ohledu soud poukazuje na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008-78, v němž je mimo jiné uvedeno: „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových a právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.....míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“

Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady

bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. k tomuto odstavci rozsudek NSS ze dne 22.10.2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 a dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs

44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24.4.2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Jak vyplývá ze správního spisu, přičemž to není ani mezi účastníky sporné, jednání žalobce popsané v jeho výše citované výrokové části, bylo nejprve předmětem trestní věci projednávané u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích pod sp. zn. 14To 204/2013, přičemž usnesením Krajského soudu v Hradci Králové – pobočkou v Pardubicích ze dne 11.9.2013, č.j. 14To 204/2013-388, kterým bylo rozhodováno o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 23.5.2013, č.j. 1T 52/2013. V této trestní věci bylo uvedené jednání obžalobou hodnoceno jako přečin nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. a), c), d) trestního zákoníku. Krajský soud rozhodl o tomto odvolání v trestní věci tak, že ji postoupil žalovanému, neboť „*žalovaný skutek by mohl být posouzen jako přestupek*“ (srov. výrok usnesení krajského soudu ze dne 11.9.2013, č.j. 14To 204/2013-388). Krajský soud v uvedeném usnesení v trestní věci dospěl k závěru, že „*jednání obžalovaného ve své podstatě nenaplnilo po objektivní ani subjektivní stránce skutkovou podstatu žalovaného přečinu nebezpečného pronásledování, nicméně chování a jednání obžalovaného nebylo v souladu normami společenského chování, a mohlo by být proto jiným orgánem posouzeno jako přestupek*“, přičemž „*v daném případě jednání obžalovaného rozhodně nedosahuje takového stupně společenské škodlivosti, aby bylo nutné takové jednání považovat za jednání v rovině trestní, nicméně, jak bylo naznačeno již shora, lze v tomto případě uplatnit odpovědnost podle jiného právního předpisu (např. zákon č. 200/1990 Sb. o přestupcích), které bude nepochybně postačovat k vyřízení celé záležitosti*“. Není tedy pravdou, jak žalobce tvrdí v žalobním bodu ad 2., že když krajský soud v této trestní věci „*vyloučil*“ jeho čin pro nenaplnění objektivní i subjektivní stránky přečinu nebezpečného pronásledování, tak že „*logicky nenaplnil objektivní ani subjektivní stránku tohoto výše zmíněného přestupku*“. Z uvedeného usnesení krajského soudu lze naopak zjistit, že tato věc byla postoupena žalovanému pouze proto, že jeho jednání nenaplnilo po objektivní ani subjektivní stránce skutkovou podstatu přečinu nebezpečného pronásledování dle trestního zákona, přičemž krajský soud v trestní věci konstatoval, že by takové jednání mohlo být posouzeno jako přestupek (tedy krajský soud nevyloučil to, že by uvedeným jednáním žalobce mohla být naplněna skutková podstata přestupku). Takový závěr již nepříslušel však krajskému soudu v trestním řízení, ostatně takový závěr o odpovědnosti za zmíněný přestupek, tj. že by uvedeným usnesením byl žalobce uznán vinným ze spáchání tohoto přestupku, ani v rozhodnutí krajského soudu obsažen není, když je v něm naznačeno, že uvedené jednání nebylo v souladu s normami společenského chování a mohlo by být posouzeno jako přestupek, proto také tato věc byla postoupena k posouzení, zda tímto jednáním nebyla naplněna skutková podstata přestupku. Stěžejní otázkou v dané věci pro hodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je, zda jednáním žalobce byla či nebyla naplněna skutková podstata přestupku dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.

V uvedené trestní věci bylo žalovanému kladeno za vinu, že měl Mgr. H.R., své bývalé partnerce, zaslat celkem 268 SMS zpráv, jejichž obsah byl zaznamenán v trestním spise, když z těchto zpráv bylo 37 vulgárních a hrubých s náznaky výhružek. Krajský soud

v trestní věci nedovodil, že by se jednalo o SMS zprávy natolik výhrůžné, že by byly schopné vzbudit ve jmenované osobě, které byly tyto SMS zprávy adresovány, důvodnou obavu o její život, avšak byly „*nepochybně značně vulgární a hrubé, urážlivé a některé s náznaky jistých bližší nekonkrétních výhrůžek*“. Žalovaný rozsah těchto SMS zpráv a jejich obsah hodnotil jako protiprávní jednání naplňující skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití, když tento rozsah těchto zpráv a jejich obsah považoval za úmyslné schválnosti a jiné hrubé jednání ve smyslu ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Žalovaný správně uvedl, že k naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku se předpokládá narušení občanského soužití hrubým jednáním, kdy k odpovědnosti za tento přestupek je třeba úmyslného zavinění (srov. str. 7 žalovaného rozhodnutí). Správně žalovaný dále konstatoval, že občanské soužití je neurčitý právní pojem, které lze definovat jako určitý souhrn ustálených pravidel jednání a chování ve společnosti, který je založen na respektování práv ostatních lidí, jejichž dodržování v určitém čase a místě je ve společnosti obvyklé. A právě příklady hrubého jednání, které jsou schopny narušit občanské soužití, stanovuje právě ust. § 49 přestupkového zákona. Hrubé jednání správně dále v souladu s konstantní soudní judikaturou NSS vymezil žalovaný jako jednání, které má schopnost ohrozit nebo porušit zájem uvedený v tomto ustanovení a současně narušit občanské soužití, což znamená překročit rámec výše uvedených ustálených jednání a pravidel. Narušení občanského soužití je pak trestáno tehdy, dojde-li k jeho negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, jež svoji povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání v ust. § 49 zákona o přestupcích (srov. rozsudek NSS ze dne 2.7.2010, č.j. 7As 12/2010-65). Žalovaný pak správně vycházel z toho, že pojmy „*občanské soužití*“ a „*schválnost*“ či „*jiné hrubé jednání*“ jsou neurčité právní pojmy, přičemž žalovaný v žalovaném rozhodnutí je povinen „*určitý jev reálného života podřadit pod neurčitý právní pojem*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7As 13/2007-56). To žalovaný v žalovaném rozhodnutí provedl, když byl názoru, že „*zaslání nejméně 37 vulgárních a hrubých SMS zpráv z celkového počtu nejméně 268 obtěžujících SMS za situace, kdy poškozená byla vystavena více jak 2 měsíce kumulaci dílčích skutků vedených společným cílem obtěžovat poškozenou a přinutit ji nějak jednat v oblasti úpravy styku s nezletilým synem F.B., jak si přeje odvolatel, je schválnost, která má povahu hrubého jednání*“ (srov. str. 7 žalovaného rozhodnutí). O tom, že tyto zprávy zaslal žalobce své bývalé partnerce H.R. na její tel. číslo „X“ v období od 29.5.2012 do 10.8.2012 nemá soud pochyb, když navíc to vyplývá jednak z přiloženého trestního spisu a ze správního spisu, přičemž žalobce konkrétně tyto skutkové závěry jak v průběhu trestního řízení, tak v průběhu správního řízení, nevyvrátil. Žalobce pouze vyslovil ničím nepodloženou pochybnost o tom, že tyto zprávy „*nebyly úředně ověřeny*“, že „*mohly být změněna slova, či dokonce celé SMS zprávy*“. V dané věci však nebyl podstatný jen rozsah těchto zpráv, ale i jejich obsah, když sám žalobce v žalobě uznává použití vulgárních výrazů (což omlouvá svým jednáním v afektu – viz žalobní bod ad 5.). Žalobce tedy nijak nezpochybnil a ani nevyvrátil, že své bývalé partnerce zaslal ve výše citovaném výroku žalovaného rozhodnutí zprávy s vulgárním, urážejícím a až vyhrožujícím obsahem, např.: „*vymelu te jako poslední železniční matraci*“, „*seru na tebe...*“, „*vymelu te jako posledního hajzla, pohl, konej...*“, „*jsi nejvyšší hovno*“, „*ses poslední hovno a zumpa*“, „*drzka, hnuska Pnlska vykurvena, prolhana...*“. Krajský soud obdobně jako žalovaný obsah těchto hrubých a vulgárních SMS zpráv adresovaných bývalé partnerce žalobce rozhodně nepovažuje za běžná, nenarušující občanské soužití hrubým jednáním, a to tím spíše za situace, kdy zaslání těchto zpráv mělo souvislost se sporem žalobce s jeho bývalou partnerkou o styk s nezletilým společným synem F.B. a jeho výchovou. Ostatně rozsah a obsah těchto zpráv žalobce ani v průběhu trestního či správního řízení nepopřel, když naopak z trestního a ze správního spisu vyplývá, že žalobce odesílání

nevhodných SMS zpráv lituje, že to byla „*klukovina*“, přičemž sám uvádí, že některé z těchto zpráv byly vulgární nebo na hranici slušnosti (kopie dopisu žalobce ze dne 10.7.2012 adresovaný H.R. – na str. 271 trestního spisu, protokol o hlavním líčení ze dne 23.5.2013 /str. 322-337 trestního spisu/, záznam o ústním jednání s žalobcem ze dne 15.11.2013). Sám žalobce v samotné žalobě své chování vysvětluje poněkud rozporuplně, když na jedné straně tvrdí, že jednal v „*afektu*“, avšak na druhé straně, že se jednalo o nutnou obranu. Žalobce uvádí, že „*z mé strany se vždy jednalo o nastolení řádného, fungujícího styku se synem*“, přičemž zároveň hned v následující větě tvrdí, že „*akty z mé strany jako úmyslné schválnosti, hrubosti, vyhrožování újmou na zdraví naprosto vylučuji*“ (srov. žalobní bod ad 2.). Jestli si žalobce představuje, že hodlal uvedenými hrubými SMS zprávami nastolit řádný, fungující styk se synem, tak se nejednalo o žádnou nutnou obranu, ale spíše jeho vlastní představu o skutečných účincích a působení takového hrubého jednání, které samo o sobě bez dalšího (tedy i bez přihlédnutí k jeho sporům s bývalou partnerkou), je možné považovat za úmyslné narušení občanského soužití. V tomto kontextu neobstojí žalobcovo tvrzení o tom, že „*za svůj život jsme H.R. zaslal na její mobilní telefon cca 7 tis. SMS zpráv*“, když šlo o „*vzájemnou komunikaci*“. V uvedené době, kdy se žalobce dopustil přestupkového jednání, již žalobce nebyl partnerem H.R., se kterou by takto komunikoval, když naopak prostřednictvím SMS zpráv se snažil řešit svůj spor o zajištění výchovy a výživy nezletilého syna F.B. (souvislost tohoto jednání dokonce sám žalobce ani nepopírá, když naopak tvrdí, že se jednalo o nutnou obranu). Žalobce v podstatě v žalobě ani neuvedl, jak mohl výše uvedený rozsah a obsah SMS zpráv přispět k „*zachování řádného styku se synem a dohody s matkou*“ či k „*odvrácení útoku H.R.*“. S námitkou, že se v případě žalobce jednalo pouze o nutnou obranu, se vypořádal již žalovaný v žalovaném rozhodnutí, protože tato námitka byla obsažena i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalovaný správně poukázal na zásadu jednoty právního řádu, ze které vyplývá, že je nutno vykládat vztah mezi nutnou obranou a krajní nouzí v přestupkovém právu obdobně jako v trestním právu, přičemž judikatura NSS vychází z toho, že podstatou nutné obrany je odvrácení nebezpečí, které vzniká útokem směřujícím proti zájmu chráněnému trestním zákonem, a to činem, který by jinak byl trestním činem, namířeným proti útočníkovi. Jelikož obránce odvracející útok chrání tytéž zájmy, které chrání sám trestní zákon, nejedná proti účelu trestního zákona, ale naopak ve shodě s ním a vlastně nahrazuje zásah veřejných orgánů. Útok je jednání člověka, a to zpravidla konání nebo opomenutí, které je úmyslné, protiprávní a nebezpečné pro společnost, přičemž nebezpečím se rozumí stav hrozící poruchou, který může být různého původu a nebezpečí musí přímo hrozit, a to bezprostředně (srov. i rozsudek NSS ze dne 25.3.2010, č.j. 5As 72/2009-50). Žalovaný správně konstatoval, že pokud má žalobce dostatečné argumenty o tom, že bývalá partnerka proti němu nepostupuje v souladu s právními předpisy v případě úpravy styku s nezletilým synem apod., tak „*má proti ní postupovat stejně, jako vůči němu postupuje ona, tj. oznámit její jednání příslušným veřejným orgánům a ne aplikovat vůči ní po dobu více jak 2 měsíce jednání formou obtěžujících a vulgárních SMS zpráv, které má znaky přestupku*“ (srov. str. 7 žalovaného rozhodnutí). S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje, když navíc dodává, že vulgarita obsažená v SMS tytu např. „*jsi nejvyšší hovno*“ sama o sobě může být schopna odvrátit nějaký útok pouze v subjektivních představách žalobce o nutné obraně, nikoliv ve skutečnosti.

Krajský soud k tvrzení žalobce o tom, že byly „*naplněny všechny podmínky nutné obrany*“, dodává následující skutečnosti:

Základní zákonným předpokladem pro posouzení určitého jednání jako nutné obrany podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích je splnění základní zákonné podmínky, tj. musí existovat trvající útok na zájem chráněný zákonem. Takový útok musí mít určité znaky, ke kterým právní teorie řadí reálnou existenci útoku, protiprávnost a nebezpečnost pro společnost, bezprostřední hrozbu nebo trvání a zaměření na zájem chráněný trestním zákonem. Musí se jednat o reálné ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, přičemž toto ohrožení bylo vyvoláno protiprávním jednáním fyzické osoby a je určitou měrou nebezpečné pro společnost. Útok musí skutečně existovat reálně, nikoliv pouze ve fantazii obránce, pokud takový reálný útok chybí a existuje pouze v představě obránce, jedná se o domnělou (putativní) nutnou obranu. Útok musí být protiprávní, protože jen takové jednání ospravedlňuje obranu proti útočníkovi. V dané věci tedy žalobce, pokud hodlal na svou obhajobu využít uvedeného institutu nutné obrany, tak nejprve musel specifikovat údajný útok, proti němuž aplikoval jím tvrzenou nutnou obranu v podobě zasílání zmíněných SMS zpráv. Pro závěr, že takovým jednáním žalobce odvracel přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem, je však nutné splnit ještě další podmínku, která vyplývá z doslovného znění platné právní úpravy. Jednání v nutné obraně musí být totiž přímo zaměřeno na odvrácení uvedeného útoku, tj. mezi tímto jednáním a útokem musí existovat nejen bezprostřední souvislost, ale musí se jednat o takovou obranu, aby byla vůbec způsobilá útok odvrátit. Žalobce spatřoval uvedený útok jeho bývalé partnerky v tom, že v období od 29.5. do 14.6.2012 „došlo k svévolnému protiprávnímu přerušení styku mě, jako otce se synem na 2,5 měsíce, a to i v období dalšího měsíce, když už opatrovnický soud v Pardubicích rozhodl o mém pravidelném styku se synem, byla celá záležitost uměle až do 24.8.2012 prodlužována ze strany matky“. Mezi účastníky řízení není sporné, že jednání žalobce spočívající v odeslání výše zmíněných SMS zpráv jeho bývalé partnerce v tomto období mělo souvislost se sporem mezi ní a žalobcem, který se týkal úpravy styku žalobce s jejich nezletilým synem, když tato úprava styku musela být následně řešena až předběžným opatřením opatrovnického soudu (srov. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 11.9.2013, č.j. 14To 204/2013-388, str. 3 a 5, přičemž krajský soud vycházel i z opatrovnického spisu vedeného u Okresního soudu v Pardubicích pod sp. zn. 21P23/2012). Toto jednání žalobce však samo o sobě bez dalšího nemohlo být považováno za jednání v nutné obraně, když zaslání značného počtu SMS zpráv s hrubým až vulgárním obsahem (např. „jsi nejvyšší hovno“, nebo „ses poslední hovno a zumpa“) nebylo způsobilé ovlivnit jednání jeho bývalé partnerky, a to i kdyby se o útok ve smyslu ust. § 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích skutečně jednalo. Takové jednání žalobce lze spíše považovat za projev jeho názoru o žalobkyni a jejím chování, nikoliv za obranu proti útoku ve smyslu cit. ust. zákona o přestupcích. Žalobce si však neuvědomil, že namísto takové obrany, která platná právní úprava proti jednání jednoho z rodičů nezletilého dítěte zahrnujícího zamezení styku druhého z rodičů s dítětem umožňuje (opatrovnické řízení), zvolil poněkud svérázný a možná i lidsky pochopitelný způsob reakce, tj. zasílání značného počtu SMS zpráv s hrubými texty zahrnujícími jeho osobní pocity ze způsobu chování jeho bývalé partnerky, když se podle názoru krajského soudu jedná i o určitý pocit frustrace a zklamání z tohoto vztahu (jak sám tvrdil v žalobě, s Mgr. H.R. se zná „celý svůj život, od útlého dětství, kdy jsme si společně hráli a čtyři generace spolu sousedíme v obci Horní Heřmanice, vždy v přátelském, kamarádském vztahem. Později jsme byli přátelé, kamarádi a nakonec i rodiče.“). Avšak v dané věci překročil již určitou mez zákonnosti takového chování, když si neuvědomil, že jeho jednání může naplnit i skutkovou podstatu zmíněného přestupku, resp. že může být postižen za jednání, které má znaky přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Jeho verze s jednáním o nutné obraně tak nemohla uspět.

Na výše uvedených závěrech o splnění zákonných předpokladů pro vznik odpovědnosti žalobce za uvedené protiprávní jednání nemohou mít vliv další námitky, obsažené v žalobních bodech. Pokud se žalobce zmínil v žalobním bodu ad 1. o tom, že spatřuje podjatost v tom, že „*příslušníka GIBS*“ řešil jako policista dne 14.2.2012 za porušení dopravního přestupku, tak neupřesnil, o jakého příslušníka GIBS se jednalo, jaký ten měl vliv na rozhodování o vině žalobce, rovněž soudu není zřejmé, o co opírá žalobce své tvrzení, že „*se policejní orgán nechal nežádoucím způsobem ovlivnit, zastrašit osobou mé bývalé družky*“. Žalobce se totiž neustále snaží řešit své uvedené jednání na půdorysu sporu o výchovu a výživu nezl. syna a směšuje tyto dvě naprosto rozdílné věci. Předmětem uvedeného správního řízení a předmětem tohoto soudního řízení však není posouzení pravdivosti tvrzení žalobce týkající se hodnocení tohoto sporu, ale posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí, jehož předmětem bylo posouzení uvedeného jednání žalobce, nikoliv posouzení jeho sporu s jeho bývalou partnerkou. Rovněž je nedůvodná námitka týkající se uloženého trestu, když „*stanovení výše trestu policejní orgánem*“ nelze považovat za „*alibismus*“. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, při úvaze o druhu a výši kázeňského trestu vycházel služební funkcionář z úvahy, že jednání každé osoby v podobném sporu by nemělo odporovat zásadám slušného společenského soužití i v tom případě, že mezi stranami sporu dochází v daném období k nesrovnalostem, zde ke sporu o výchovu a výživu nezl. syna. Správně dále konstatoval, že „*je nemyslitelné, aby jedna ze stran jakéhokoliv sporu, v tomto případě ještě navíc policista, nedokázal ovládnout své chování a úmyslně narušoval občanské soužití výše uvedenou formou, a to po delší dobu a více útoky*“. Zároveň je zřejmé, že „*z hlediska svého profesního postavení je nutno u jmenovaného předpokládat i vyšší úroveň právního vědomí, a tedy i vědomost možnosti řešit spor právní cestou, ale musel si být vědom i možných následků, pokud svoji situaci řešil popsáním způsobem*“. V dané věci mohl být žalobci uložen kázeňský trest podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru až o 25 %, a to na dobu 3 měsíce, v dané věci bylo přiměřené snížení základního tarifu o 5 % na dobu 1 měsíce a na přiměřenost tohoto trestu nemohlo mít vliv ani to, že žalobce již zaplatil služby advokáta, cestovné atd. Právní úprava neukládá správnímu orgánu zohlednit ve výši trestu náklady, které tomu, komu byla sankce uložena, vznikly další náklady.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 4. května 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová